

האשה נקנית פרק ראשון קידושין ז.

עין משפט נר מצוה

בז א מיי פ"ה מהל'
אשות ה"ל כב סמנ
עשין מח טושי"ע אה"ע ס"ר
כט טע"י ה'
בז ב מיי ש"ס ה"ל נא
סמנ ש"ס טושי"ע ש"ס
טע"י ג'
בז ג מיי ש"ס ה"ל כב
סמנ ש"ס טושי"ע
אה"ע ס"ר ח טע"י ט'
ד ז מיי פ"ה מהל'
מכרה ה"ל"ו סמנ
עשין כב טושי"ע חו"מ ס"ר
ק"ט טע"י ג' ד ה ו ז וע"ש
בז"י:
בז ה ר מיי פ"ג מהל'
אשות ה"ל"ט טושי"ע
אה"ע ס"ר ח טע"י ח'
בז ז מיי פ"ט"ו מהל'
מעשה הקנינות
ה"ל"ט:
בז ח מיי ש"ס ה"ל"ט ופקק
דקריבה ודלא כר"י
[עין כ"ט]:

ג'נין הש"ס

בז' חזור ולקחה
והקדישה. ע' ג'נין גמ ע"צ
מז"ה גמרו:

מוסף תוספות

א. דהיינו דוקא עבד כנעני
דעילה כתיב קרא
דוהנתחלתם. מו"י מגילה
כ: ד"ס שמו"ג. אלא לפי
שרומה יותר לנכסים שיש
להם אחריות נקטיה
לדברות. מו"י הלא"ש.

תו"ם ר"י הזקן

דלא מטי. הנאת ממון
לידיה שכל הממון נוטל
האחר וזה נכנס ערב.
בהדיא הנאה. דקא
מדימין ליה שנתון ממנו
לאחר מפני שהוא ערב
גמיר ומשעבד נפשיה.
והתקדשי לפלוני. ואחור
פלוגי אומר לה חרי את
מקודשת לי בהנאה שיש
ליך בשבילי שנתון לך
פלוגי המנה שתתקדשי
ליך קונה האשה. אע"פ
שינוי חסר ממון שהרי
עבד כנעני קונה עצמו
בכסף על ידי אחרים
שפורין אותו ואפילו נתן
לה הפלוני המנה על מנת
שתתקדש לו והוא אומר
לה עתה כן מקודשת
שהנאה יש לה עתה
שאם לא התקדש אף לא
במעוט כלום. ומסתבר
שאם נתאבלו המעות
קודם שיאמר לה האחר זה
הלשון שאינה מקודשת
שהרי בשעה שהוא אומר
דכי היא להו מלוה ולא
דמי להתקדשי לי בזה
לאחר שלשים יום [להלן]
נט, א. דקא מקנה. הנכבד
וחזו האדון קני הכסף
מיד אחרים שפורין אותו.
[הילך מנה ואקדש אני
לך]. ופי' שהוא אומר
לה הרי את מקודשת לי
בהנאת מתנה זו שקבלתי
ברצונך. נכסים שיש להם
אחריות. כגון קרקעות
ואדם איתקש לקרקע והיה
סבור המקשה שהטעם
הוא אגב שקנה המעות

אם בן הו"ר נכסים שיש להם אחריות. פי' נקונטרס דלדס הוקש
לקרקעות דכתיב והתנחלתם אותם לרשת אחוה וקשה להווא
קרא כתיב בעבד אכל בן חורין לא איתקש אלא דוקא דמני עלי
לפי שממין אותו כעבד דליתא צ"ק דסנהדרין (דף טו.) ועבד נמי
פלוגתא היא צ"ק דצ"ק (דף יב.)
אי כמקרקעי אי כמטלטלי דמי ונראה
דלאו דוקא יש להם אחריות אלא אף
כי נמי אין להם אחריות לא מנינו
מטלטלין נקנין אגב מטלטלין דנכסים
שאין להם אחריות לא שייך בהו אגב
א"י י"ל דה"ק ע"כ אי אשה נקנית
אגב מטלטלין שדה נמי נקנה אגב
מטלטלין שהרי קנין כסף דלשה
ילפינן משדה קימה קימה ואם אין
שדה נקנה מהיכא תימי בלשה"ס:
ונפשטמו קידושי בבואה מי לא
תניא ב"ו. תימה

דבריש תמורה (דף יא.) יליף רגלה
של זו עולה ודבדנר שהשגמה תלויה
בו מקרא דכתיב (כ) כל אשר יתן ממנו
לה' וגבי אשה לא כתיב קראו וא"כ
מאי פריך הא לא דמו להדדי ונראה
שלכך דקדק רש"י ופירש דהא
מקודשת בלשון הקדש כאלמר לה
ודלאמר צריש פירקין דלכר לה
אכ"ע כהקדש שזהם עולה אותה
כהקדש לפיכך יש להיות דינה כהקדש
אבל אם היה אומר מאורסת או
חד מהנהו לישי דלעיל (דף ג.) על
זה לא היה מקשה ונפשטמו קידושי
בכולה לפירוש זה: וחזר וקחה. הא
דנקט וחזר ולקחה ולא נקט בהמה של
שני שותפין שהקדיש כל אחד מניה
משום דלא שייך התם ועושה תמורה
ותמורתה כיוצא בה דשותפין אין
ממירין דלאמר בתמורה (דף יב.)
וצפ"ק [דזכותים] (דף יג.)

ואפי' דמאן דאמר אין בולה עולה.

התם (תמורה יא.): מפרש למאן
דאמר דאין כולה עולה מה יעשה
ממנה וקאמר דימכרנה לזרי עולות
חזן מדינה הרגל שהקדיש ופריך
היאך יפטר זה מעולתו הא הו"א
ליה עולה חסירה ומשני כגון דלאמר
הרי עלי עולה כמו שאמללנה"ס:
שמע

אבל קידושין אימא לא צריכא: אומר רבא ה"ה התקדשי לי לחצי מקודשת
חציך מקודשת לי אינה מקודשת אומר ליה אביי לרבא מאי שנא חציך
מקודשת לי דיאנה מקודשת אשה אומר רחמנא ולא חצי אשה ה"נ איש
אמר רחמנא ולא חצי איש א"ל יהכי השתא התם איתתא לבי תרי לא
חזיא אלא גברא מי לא חזי לבי תרי וה"ק לה דאי בעינא לבינוסב אחריתי
נסיבנא אומר ליה מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא וניפשטמו לה קידושי
בכולה מי לא תניא האומר רגלה של זו עולה תהא כולה עולה ואפי'
למ"ד אין כולה עולה יה"מ היכא דמקדיש דבר שאין הנשמה תלויה בו
אבל מקדיש דבר שהנשמה תלויה בו הו"א כולה עולה מי דמי התם
בהמה הכא דעת אחרת הא לא דמיא אלא להא דאמר רבי יוחנן
הבהמה של שני שותפין הקדיש חציה וחזר ולקחה והקדישה קדושה
ואינה קריבה ועושה תמורה ותמורתה כיוצא בה שמע מינה תלת

בעלי
במשיכה קנה האשה. ואנן איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנתו ויש לה הנאה בשקבל מתנה כהנאה שהוא אומר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכי"כ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונא. תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי כיון שנתן המנה קנה הבית, וכן הילך מנה ותן ביתי לפלוני ואתן לו ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ן] אלא תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי. אבל קדושין. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה. כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוה ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת ונתיה אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פשיטא שהרשות בידו, ותיקן דאפילו לא אפשר למיכס בסופוקיהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפירוש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בלמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואע"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

ואקדש אני נך. וכשתנתו לו א"ל התקדשי לי מקודשת ואע"ג דלא
מני הנאה ליה: מדין ערב. ממנה שמליתו בתורה שהערב משמעבד
למלוה (ט) אנו יכולין ללמוד: היך מנה והסקדשי לפלוני. והוא שלוחו
אלא שמקדשה משלו: מקודשת. ואע"ג דממונא לאו של משלח
הוא: מדין עבד כנעני. דמתן
במתני' לקמן (דף כג.) קונה את
עצמו בכסף ע"י אחרים שאחרים
פורין אותו בממונו והוא קונה עצמו
יואל לחיות ואע"ג דלא חסר איהו
בהאי ממונא מדי: ואקדש אני לו.
לאותו פלוני במנה שמתן לו בשבילי:
מדין שניהם. (ס) מצין שני הדינין
הללו של ערב ושל עבד כנעני אנו
למדוין: האי דקא מקני. בעל
העבד שהוא מקנה את העבד
לחיות קא קני האי כסף שמקבל
בדליו: ואקדש אני נך. והוא
קנילו ואמר לה התקדשי לי בכך:
מקודשת. כדמפרש ואזיל טעמיה
לקמיה: שיש להן אחריות. אדם
הוקש לקרקעות (ד) דכתיב (ויקרא כה)
עם נכסים שאין להם אחריות.
שמוכר או נתן לו קרקעות ומטלטלין
זה מושך ומטלטלין והקרקעות
קנינים לו במשיכת המטלטלין: ואנן
איפכא הני. שרריך לקנות הקרקע
באחד מן הדברים שהקרקע נקנה
בהן כגון כסף או שטר או חוקה
דעל וגדר ופריך כל שהוא והמטלטליס
נקנים אגב: באדם חשוב עסקינן.
שאינו רגיל לקבל מתנות: בהיא
הנאה בו. שטרלה זאת לתת פרוטה
לאדם שפייסנו לזה לקבל הימנה
מתנה: וכן לענין ממונא. הך
שמעתא דרבא דליפנה קידושין מדין
ערב ומדין עבד כנעני כן לענין
ממונא מכל לו שדה ואמר לו תן
הכסף לפלוני ושדי מכורה לך זו
קנה מדין ערב הילך מנה ותהא שך
מכורה לפלוני קנה אותו פלוני ושהה
מדין עבד תן מנה לפלוני ואתנה
לו שדי זו קונה מדין שניהם: גיחא
לה. להיות נקנית בכל דהו בקנין
כל שהוא ואפילו בטעות הנאה
בעלמא: טן דו. בגופים שנים
בעל ואשתו ואפילו אינו לה אלא
לוות בעלמא: דאיתיה למחילה.
שאלם רשאי למחול: אשה אמר
רחמנא. כי יקח את אשה: איש
אמר רחמנא. כי יקח אשה: איש
לזי טרי. להנשא להם אי אפשר
הילכך האי לא קדיש אלא פלגא
ומצ"ה נשאר לאחר א"כ אינה
מקודשת לזה: ניפשטמו קידושי בכולה.
כי אמר חציך מקודשת לי דהא
מקודשת בלשון הקדש קאמר לה:
ואפי' למ"ד כו. פלוגתאיהו במסכת
תמורה (ט): הסם בהמה היא. ושלו
היא ואין מעבד על ידו מלהתקדש

לפיכך יש כח במחמרו לפשוט והכא דעת אחרת יש חשובה כמותו המעבדת דבדר שאם אין (ט) אשה רוצה אינם קידושין וזו לא נמראה אלא לחציה לפיכך אין דיבורו תפוס בה: הא לא דמיא כו'. מסקנא דמירוצא הוא אין דבר זה דומה אלא לבהמה של שני שותפין דליכא דעת אחרת המעבדת בה והתם לא אמרי' דמתקדש כולה ע"פ האחד: ואינה קריבה. הואיל ונתחלת הקדישה לא נראית לקרב שלא קידשה אלא חציה ותמכר ויקריב אחרת בדמיה: ועושה תמורה. אם המיר בה. וסמורתה כיוצא בה שמע מינה תלת בעלי

במשיכה קנה האשה. ואנן איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנתו ויש לה הנאה בשקבל מתנה כהנאה שהוא אומר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכי"כ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונא. תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי כיון שנתן המנה קנה הבית, וכן הילך מנה ותן ביתי לפלוני ואתן לו ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ן] אלא תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי. אבל קדושין. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה. כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוה ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת ונתיה אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פשיטא שהרשות בידו, ותיקן דאפילו לא אפשר למיכס בסופוקיהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפירוש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בלמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואע"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

במשיכה קנה האשה. ואנן איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנתו ויש לה הנאה בשקבל מתנה כהנאה שהוא אומר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכי"כ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונא. תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי כיון שנתן המנה קנה הבית, וכן הילך מנה ותן ביתי לפלוני ואתן לו ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ן] אלא תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי. אבל קדושין. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה. כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוה ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת ונתיה אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פשיטא שהרשות בידו, ותיקן דאפילו לא אפשר למיכס בסופוקיהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפירוש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בלמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואע"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

במשיכה קנה האשה. ואנן איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנתו ויש לה הנאה בשקבל מתנה כהנאה שהוא אומר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכי"כ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונא. תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי כיון שנתן המנה קנה הבית, וכן הילך מנה ותן ביתי לפלוני ואתן לו ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ן] אלא תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי. אבל קדושין. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה. כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוה ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת ונתיה אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פשיטא שהרשות בידו, ותיקן דאפילו לא אפשר למיכס בסופוקיהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפירוש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בלמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואע"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

במשיכה קנה האשה. ואנן איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנתו ויש לה הנאה בשקבל מתנה כהנאה שהוא אומר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכי"כ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונא. תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי כיון שנתן המנה קנה הבית, וכן הילך מנה ותן ביתי לפלוני ואתן לו ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ן] אלא תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי. אבל קדושין. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה. כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוה ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת ונתיה אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פשיטא שהרשות בידו, ותיקן דאפילו לא אפשר למיכס בסופוקיהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפירוש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בלמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואע"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

במשיכה קנה האשה. ואנן איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנתו ויש לה הנאה בשקבל מתנה כהנאה שהוא אומר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכי"כ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונא. תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי כיון שנתן המנה קנה הבית, וכן הילך מנה ותן ביתי לפלוני ואתן לו ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ן] אלא תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי. אבל קדושין. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה. כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוה ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת ונתיה אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פשיטא שהרשות בידו, ותיקן דאפילו לא אפשר למיכס בסופוקיהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפירוש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בלמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואע"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

במשיכה קנה האשה. ואנן איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנתו ויש לה הנאה בשקבל מתנה כהנאה שהוא אומר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכי"כ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונא. תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי כיון שנתן המנה קנה הבית, וכן הילך מנה ותן ביתי לפלוני ואתן לו ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ן] אלא תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי. אבל קדושין. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה. כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוה ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת ונתיה אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פשיטא שהרשות בידו, ותיקן דאפילו לא אפשר למיכס בסופוקיהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפירוש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בלמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואע"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

במשיכה קנה האשה. ואנן איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנתו ויש לה הנאה בשקבל מתנה כהנאה שהוא אומר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכי"כ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונא. תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי כיון שנתן המנה קנה הבית, וכן הילך מנה ותן ביתי לפלוני ואתן לו ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ן] אלא תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי. אבל קדושין. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה. כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוה ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת ונתיה אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פשיטא שהרשות בידו, ותיקן דאפילו לא אפשר למיכס בסופוקיהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפירוש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בלמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואע"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

במשיכה קנה האשה. ואנן איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנתו ויש לה הנאה בשקבל מתנה כהנאה שהוא אומר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכי"כ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונא. תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי כיון שנתן המנה קנה הבית, וכן הילך מנה ותן ביתי לפלוני ואתן לו ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ן] אלא תן מנה לפלוני ואתן לך ביתי. אבל קדושין. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה. כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוה ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת ונתיה אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פשיטא שהרשות בידו, ותיקן דאפילו לא אפשר למיכס בסופוקיהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפירוש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בלמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואע"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.